

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

Ádvent üzenete

Ádvent, a Jézus Krisztus eljövételére való várakozást jelenti. Ebben a kegyelmi időben fontos lehet számunkra újragondolni ennek a szónak jelentőségét, hiszen a mai világban az emberek jelentős része kiábrándult és nem sok jót vár a jövőtől. A helyzet valóban siralmasnak látszik. Postmodern világunk filozófiája a legfontosabb értékeket (hűség, házasság, elkötelezettség) megkérdőjelezte és ezek nélkül valóban a jövő nem sok jóval biztat. A gazdasági válság miatt az anyagi jólét öröme sem ad valamiféle átmenetileg ható gyógyírt a hiányokkal küzdő emberi lelkeknek. Mit üzen számunkra ádvent világunkban? – kérdezheti joggal a hívó ember.

A Szentírás örömhíréből merítve és az Egyház kegyelmi tapasztalatát figyelembe véve néhány fontos üzenet megfogalmazhatunk önmagunk és mások számára. Az egyik az, hogy úgy várakozunk Jézus megszületésére, hogy Jézus, **Ő már itt van közöttünk**. A kegyelmi időre azért van szükség, hogy hitünk tartalmát újragondolva felfedezzük az Ő jelenlétét. S valóban, ha megpróbálunk az előbb vázolt sötét felszínen átlátni, akkor az ember lelke mélyén felfedezhetjük az igazság megismerésére, a jóra, szépre való vágyat. S ha ezeket őszintén kimondva, megfogalmazva keressük azt, hogy mi az, ami igazán fontos az életünkben, ráérezhetünk arra, hogy a szentségek az imádság, és a felebaráti szeretet kegyelmei által Isten mindent megad számunkra, ami vágyainkat csillapítja. József Attila szavaival, Isten „tetten érhetjük a szívünkben.”

Az Istennel való találkozások kegyelmi pillanataiban ismerhetjük fel, hogy esetleges anyagi szegénységünk, testi-lelki bajaink ellenére, mégis gazdagok vagyunk. Ahhoz azonban, hogy ezen a belső úton végig tudjunk menni, időre van szükség. Ezt az időt biztosítja számunkra ádvent négy vasárnapja.

A másik ádventi üzenet talán az lehet, hogy a várakozás akkor gyümölcsöző, ha **közösségben** történik. Jézus

családban született, pásztorok, távolról jött bölcsék vették körül. Ahhoz, hogy felénk közeledő, és a közöttünk élő Istent fel tudjuk fedezni együtt, közösen kell Isten felé fordulnunk, *családdá* kell válnunk.

A következő hetekben tehát jobban egymásra kell figyelni, keresni kell egymás gondolatait, hordozni kell egymás terheit, és így lehetőségünk van arra, hogy az ádvent és a karácsony valóban ünneppé válhasson számunkra. Az ádvent sikere tehát tőlünk függ. Isten hűséges. Isten velünk van, és állandóan közelebb jön hozzánk. A találkozás, a megszületés akkor fog megvalósulni, ha késszé tesszük magunkat Jézus befogadásra.

Szépen fejezi ki ezt a gondolatot a hajnali szentmisék éneke:

„*Harmatozzatok eget felülről és felhők essék az igazat*”
És az ez erre adott közös válasz: „*Nyiljék meg a föld és teremje az Üdvözítőt*”.

A harmatot befogadó földhöz hasonlóan mi is tudjunk megnyílni és engedni, hogy az Üdvözítő megszülessen bennünk.

Ferenc atya

Temetés és feltámadásba vetett hit

November 8-án a Szent Erzsébet hittanteremben nagyszámú hívő előtt újra halhattuk Anzelm atya elmélkedését, melynek témája ezúttal kötődött az előző heti Halottak napja ünnepéhez. Az őszi időszak és az egyházi év vége különösen nagy erővel szembesít minket az elmúlás gondolatával; erre int az időjárás változása is, így egyre jobban előrevetül a halál szimbolikáját is magában rejtő hideg téli évszak. Azonban ettől függetlenül naponta rádöbbenhetünk nem teljesen tökéletes mivoltunkra, amelynek egyik velejárója halandóságunk. A mai kor – mint sok minden máséhoz – groteszkül ellentmondásosan viszonyul a halálhoz: egyfelől igyekszik hallgatni róla, másfelől divatba jött az elhunyt végtisztességéről való megfelelő hívő gondoskodás helyett a földi maradványokat tartalmazó urna magánlakásokban történő – így bizonyosan ideiglenes – őrzése. A XI-XIII. században az elmúlást természetes folyamatnak tekintették; akik nem csatában estek el, azok otthon, általában betegség következtében, hosszas ápolás után hunytak el. Mindenki nem csak saját szűkebb életterében tapasztalhatta közelről a halált. A modern ember – talán részben az adott területen nagyobb sűrűségben koncentrálódó népesség miatt – érzékletlenebb lett: sokan vagyunk, mindenkinek elég a maga baja, kevésbé érezzük át a mások fájdalmát. A halállal a hivatásuk okán gyakran találkozó papnak és orvosnak természetesen nem lehet mindenkivel együtt meghalni, ugyanakkor nekik összehasonlíthatatlan szerep juthat az utolsó útra való felkészítésben, és az itt maradók vigasztalásában.

Míg a halhatatlan lélek a legtöbb vallásban és filozófiai rendszerben elfogadott, egyedülálló a keresztény tanítás a túlvilági életet illetően: fennmaradó személyes lét, lehetőség a boldogságra Istennel – és a többi üdvözülttel – közösségben. Eleinte a zsidóság is csak egy Seolnak nevezett alvilági létet tételezett, amelyben az elhunytak lelkei elszakadtak Isten látásától; csak később jelentek meg a személyes túlvilági létről szóló tanúságtételek, mint az előadás napját megelőző vasárnap olvasmánya az ördögi gonoszsággal is bátran, a vértanúságig szembeszálló hét testvérről és anyjukról (2Mak 7. f.). Már a IV. századtól részletes egyházi tanítást találunk a halálra történő felkészítésről, ez a későbbiekben tovább fejlődött az egyféle csúcsot képviselő II. Lyoni Zsinatig. Aki ugyanis hisz a feltámadásban, annak a felkészülését is ez határozza meg, és így aki meghalt, attól nem búcsúzunk, mivel találkozni fogunk vele – ezért eleinte nem virág, hanem mécsesek kíséretében temetkeztek. A Temetési szertartáskönyv ezt kifejezően úgy tanítja, hogy Krisztus húsvéti szent titkát ünnepli az Egyház fiainak temetésekor. Maga a temetés elválaszthatatlan a szentmise-áldozattól, a már a

keresztény ókortól előírás volt a temetkezési hely templom közelében történő létesítése, annak megáldása, és megtisztítása mindattól, ami a hely szent jellegével ellentétes volt. Maga a holttest is tiszteletre méltó: benne találkozott ugyanis Isten és a lélek; ezért is használunk temetéskor szenteltvizet és tömjént, és ezért illette meg az asyllum (menedék) jog a temetőt is, nemcsak a templomot. A IX. századra a templom csarnokába, később a hajóban és a szentély alá is szokás lett temetkezni, hogy minél közelebb lehessenek a halottak is az (örzött) Oltáriszentséghez és a legszentebb Áldozat bemutatásához, ami szépen jelzi, hogy a középkori ember komolyan üdvösséget tekintette élete céljának. A XI-XIII. századra hangsúlyossá vált az élők és holtak összetartozása, egyetlen egy egymásért imádkozó, illetve közbenjáró közösségként. Az Egyházban tehát a tagok egymásra utaltak, ezért kötelességünk közbenjárni nem csupán ismerőseinkért, hanem a számunkra ismeretlen elhunytakért is. Szent Ágoston szerint két ember közti szeretet akkor tökéletes, ha Istennen keresztül kapcsolódnak egymáshoz, és akkor viszont a szeretett személy elvesztése – bár természetesen fájdalmas – mégsem jelent vigasztalanságot.

A katolikus tanítás egyedülálló a test és az anyagi világ értékelésében is, amikor elutasítja mind a manicheista testgyűlöletet, mind az ideigvaló javak öncélú bálványozását. Az élet célja nem evilági értékek elérése, hanem az Istennel való találkozás előkészítése, amit az előbbiek segíthetnek, de gátolhatnak is. Az ember azonban nem teljesen tökéletes mivoltából fakadóan élete folyamán számos hibát követ el, melyektől a bűnbánat és a bűnbocsánat révén tud megszabadulni ezen a világon. A halál utáni tisztulás lehetősége a Purgatórium, amely nélkül igencsak reménytelen és kérdéses lenne az üdvözülés, hiszen aki nem nyerhetné el rögtön a dicsőség pálmáját, az a kárhozat helyére kerülne. Ha viszont az ember legalább halála pillanatában megbánja bűneit, úgy – bár az már nem lehet gyümölcsöző – lehetővé válik – a bűnökért elviselt szenvedés után – a színelátás örömeire történő eljutás, Isten kegyelméből és mások közbenjárásából. Az utolsó ítéletkor pedig saját testünkben, annak tökéletes formájában támadunk fel – hiszen az ember test és lélek egysége –, és akárcsak az érdemszerzés illetve bűnelkövetés, úgy majd a boldogság illetve szenvedés is testben és lélekben fog történni. Ne feledjük: Isten maga sem tartotta magához méltatlannak a testet, hiszen a Fiú magára vette minden terhét, hogy mennybemenetelekor magával vigye Atyjához, és alapjaiban alakítsa át az anyagvilágot. Ebben van a reményünk: ettől senki sem foszthat meg minket, így elég ehhez ragaszkodnunk, hogy elérhessük az üdvösséget.

Az „Dicsőséges olvasó” harmadik titka: „Aki nekünk a Szentlelket elküldte”

„Mikor elérkezett a pünkösd napja, mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen. Hirtelen, mintha csak heves szélvész közeledett volna, zaj támadt az égből, és egészen betöltötte a házat, ahol összegyűltek. Majd pedig szétoszló, tüzes nyelvek lobbantak föl előttük és leereszkedtek mindegyikükre. valamennyien elteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, amint a Szentlélek szólásra indította őket” (Ap. Csel 2, 1-4)

Úgy is szoktunk beszélni a Szentlélekről, mint a Harmadik Isteni Személyről – és ez úgy is van, a Szentháromságos Egy Istenben. Csakhogy a Szentháromság esetében ez a „harmadik” nem egyfajta „helyezést” jelent, hanem inkább arra vonatkozik, amit az Apostoli Hitvallásban mi is mindig megvallunk: hogy „az Atyától és a Fiútól származik” – akikkel viszont *egylényegű*. Mi, emberek a Szentlelket az Úrtól kapjuk, Krisztus révén, aki, amint megígérte, elküldte nekünk. Érdemes felfigyelni arra, hogy bár egyénenként, mégis: közösségben kapták meg az első Pünkösdkor az apostolok a Szentlelket. Lényegében azt láthatjuk ebben, hogy a Szentlelket az egyház kapja, és mi, mint az egyház tagjai részesülünk benne. A szentmisék bevezető köszöntésében is felhangzik a kérés-kívánság: legyen velünk a Szentlélek egyesítő ereje. A reánk is kiáradó Szentlélek révén, azzal, hogy Őt, mint isteni személyt kaptuk meg, tudhatunk egykor majd valóban bekapcsolódni abba a „közösségbe”, ami maga a Szentháromság, amit az Atya, a Fiú és a Szentlélek egysége jelent.

A Lélek ajándékai, a hét ajándék, egyetlen kincsnek, mint egy végtelen értékű gyémántnak a ragyogó, csiszolt oldalai, amely különböző oldalai felől nézve más és más szépségét mutat, de mégis ugyanarról az egyetlen, hatalmas ajándékról van szó. Ez az ajándék pedig: azzal, hogy megkaptuk a Szentlelket, képesek lehetünk (már amennyire lehetséges) Krisztushoz, Isten fiához hasonlítani. A Lélek az, aki életre kelti bennünk az Istenhez való kapcsolódásnak belénk teremtett, de csak Ő általa „aktivizálódó” adományait. „Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozással” (Rom 8, 26). A Feltámadt Üdvözítő, azzal, hogy elküldte nekünk a Szentlelket, lehetővé tette számunkra, hogy a Lélek közreműködésével valóban hozzá tudjunk férni mindahhoz a bőséges ajándékhoz, amellyel Isten szeretete elhalmoz bennünket, de amelyet csupán magunktól bizony nem hogy felhasználni,

de legtöbbször még felismerni sem volnánk képesek. Isten tudja, hogy mire van szükségünk – és azt is nagyon jól, hogy mire vagyunk képesek. Szerető Atyánk, aki segítségünkre siet, hiszen a Szentlélek is – Ő maga. Isten olyan hatalmas, annyira más, végtelenségében annyival különbözik a mi korlátozott emberi létezésünktől, hogy a Szentlélek felemelő, és Isten létezésének legalább a sugárzását felfogni képessé tévő jelenlétére mindennél nagyobb szükségünk van.

A feltámadt Krisztus nem azért küldte el nekünk a Szentlelket, mert a megváltás teljességéhez, a keresztdozat mellé az még hiányzott volna. Másképpen fogalmazva, nem a megváltáshoz szükséges, és nem a Megváltónak van szüksége a Szentlélek megvilágító, egyesítő erejére, hanem nekünk, megváltottaknak! Ahhoz, hogy egyáltalán fel tudjuk fogni a megváltottság végtelen, nagyon-nagyon drága, mégis ingyen kapott ajándékát, Isten szeretetének végtelen nagyságát, mindazt, amit ez a Szeretet jelent. Isten nemcsak a Fiát küldte el, aki magára vállalta az emberiség minden bűnét, engedetlenségének következményét, és azokért egyszer és mindenkorra elégtételt adott, hanem arról is gondoskodott, hogy mi bűnösök valóban megváltottak lehessünk. A Fiú éppen ezért: azért küldte el nekünk Isten lelkét, a Szentlelket, hogy szabad akaratunkat tiszteletben tartva, érintetlenül hagyva – mégis: meg tudjuk egyáltalán érteni, hogy megváltottak lettünk, vagyunk. A feltámadott Krisztus által nekünk elküldött Szentlélek az, aki az Egyházat évezredek óta élte, Ő az, aki „ott fúj, ahol akar”, inspirál és vezet bennünket – ha valóban engedjük, hogy így legyen. Isten fogadott gyermekeként Isten lelke kapcsol be minket az isteni Szeretethez abba a közegébe, amelybe Krisztus-testvéreiként, a Titokzatos Test tagjaiként juthatunk el.

A bérmálás szentségében, a mi saját, egyéni Pünkösdünk alkalmából – amelyet mi is közösségben, az Egyházban kaptunk meg, a bérmáló püspök, mint apostol-utód látható közvetítésével – megerősítést nyertünk mindabban, éppen a Szentlélek bennünk való működése által, aminek már a megkeresztelkedésünk során részesei lettünk. Rajtunk áll, hogy ennek a csodálatos Vendégnek tényleg engedjük-e, hogy bennünk élve Krisztus képére formáljon bennünket, s így már a földi életünkben is egyre inkább Isten gyermekeivé válhassunk – és majd az örök boldogságra eljussunk.

Fejérdy Tamás

Ismét Családkadémia Újlakon

November 14-én délután került sor a Családkadémia előadássorozat második alkalmára. A résztvevők többsége már az első alkalmon is részt vett, de voltak új érdeklődők is.

Fogarasi Virág és András: Jézusi szeretet a házasságban című előadásában Jézus irántunk megnyilvánuló szeretetének öt fontos tulajdonságát, az öt „jézusi szeretet arcot” emelte ki, melyeket – ha ismerünk is – nem mindig alkalmazzuk a házasságban: **Alázatos szeretet** (Jn 13, 1. 4-9. 14); **A másikért meghalni kész szeretet** (Jn 15); **Féltékenység nélküli szeretet** (Jn 20); **Feltétlen szeretet** (Lk 15,11 és Jn 8,1); **Az „elhagyott Jézus” szeretete** (Mk 15,34). A mindennapi életből vett személyes példákkal is színessé tett előadásból mindenkinek jutott legalább egy-egy gondolat, amit igazán neki

szólóként élhetett meg. Ezt az előadás utáni bő húsz perces házaspárok közötti beszélgetést követő megosztás is alátámasztotta. Nekünk szervezőknek a megosztások során kapott visszajelzések azt igazolják, hogy szükség és igény van ezekre az alkalmakra. A házasság, a családalapítás nem egy végcél, nem egy beérkezett állapot, hanem egy új közös élet kezdete, amely folyamatos gondozást, ápolást és küzdelmet kíván az embertől. Az egyik résztvevő mondta, hogy milyen jó volt, amikor még jegyes oktatásra jártak, mert akkor meg volt a helye és az ideje annak, hogy egymással, a kapcsolatukkal mélyebben foglalkozzanak. Az esküvő után a mindennapok nehézségei között erre már nem volt „szervezett” alkalom és nem mindenkinek sikerül tudatosan és rendszeresen időt szakítania kapcsolata gondozására.

Úgy látjuk ez az előadássorozat egy lehetőséget kínál a házasság gondozására. Az előadások témáit feldolgozva alkalmuk nyílik a pároknak társukkal elbeszélgetve kapcsolatukat tovább mélyíteni, ápolni. Az előadások nem egymásra épülnek, így nem baj, ha valaki egy-két alkalomra nem tud eljönni.

Köszönetet szeretnénk mondani **Kovács Bettinának** és **Torbágyi Csengének**, akik az alkalmak ideje alatt a gyermekekkel foglalkoznak, hogy apának és anyának tényleg csak egymásra kelljen figyelnie.

Az előadássorozat januártól havi rendszerességgel folytatódik. **Tervezett időpontok: január 16.; február 20., március 20.; április 17.; május 15. és június 5.** Minden egyes alkalmat a templom bejáratánál lévő faliújságon és a vasárnapi hirdetésekben is előre jelezni fogunk. E-mailen is küldünk értesítést annak, aki ezt a renattila@t-online.hu címre írt levélben kéri. A gördülékeny szervezés érdekében mi csak annyit kérünk, hogy ez egyes alkalmakon való részvételi szándékot mindenki időben jelezze nekünk a gyermekfoglalkoztatást igénylő gyermekek számával együtt.

Pozsgai Attila és Renáta

Együtt kirándultunk

Több mint harmincan gyűltünk össze egy szép szombati napon az Újlaki templomnál. Mindenféle korosztályból voltunk, kicsiktől kezdve nyugdíjasokig. Zebegényben csatlakoztak hozzánk Szabó Andrisék, akik a kicsi Barnabást a hátukon vitték felváltva, hiszen ő még egy éves sem volt.

Vonattal mentünk Zebegénybe, megnéztük a Koós Károly által tervezett templomot, fölmentünk a kilátóhoz. Megtekintettünk a gyönyörű tájat. Látszott a falu, a Duna, a távolban Szob és a környékbeli hegyek. A panoráma megtekintését követte gyaloglás, szebbnél szebb erdei utakon, friss levegőn, csodálatos színű falevelek és jóízű beszélgetések között. Egy nagy tisztáson ebédeltünk, majd megemlékeztünk október 23-ról. Köszönet a fiataloknak, akik készültek rá. Ezután tovább haladtunk Nagymarosig, ahol egy cukrászoltba is betévedhetett, akinek kedve

volt hozzá. Az eseményekben gazdag út ezzel be is fejeződött és vonattal indultunk hazafelé.

Köszönjük Lasetzky Krisztinának, hogy megszervezte ezt a szép kirándulást, ami lehetőséget adott arra, hogy megismerkedjünk a jelenlévő újlaki hívekkel és közelebb kerüljünk egymáshoz.

Este vidáman, fáradtan tértünk haza. Máskor is megyünk.

Makainé Kosztolányi Erzsébet

Újlaki emlékek nyomában (XIV.)

Amikor alaposabban megszemlélünk egy régi műemléket, mindig csodálattal adózunk a tervező, vagy az építész személyének. A kollektív emlékezet azonban kissé mostohán bánik azokkal, akik nevéhez nem fűződik látványos építészeti alkotás, pedig egész életművük maradandóan szolgálta a közösség céljait. Újlak történetében is vannak olyan elődeink, akikre méltán lehetünk büszkék, bár az emlékükhöz mára csaknem feledésbe merült.

HÁZMÁN (HASZMAN) FERENC (Budaújlak, 1810-1894) reformkori politikus, *Buda város utolsó polgármestere volt.* Jogi tanulmányai befejeztével 1833-ban Buda város szolgálatába állt, és 1843-ban a város főjegyzője lett. Az 1844. évi nyelvtörvény után a budai tanács-teremben ő szólalt fel először magyarul. Nevéhez fűződik, hogy Buda követeként az országgyűlésen *1848 áprilisában Buda és Pest egyesítését javasolta.* Az első magyar felelős minisztériumban Szemere Bertalan belügyminiszter mellett a városi ügyek osztályfőnöke, majd államtitkár volt. Világos után Szemerével együtt ő rejtette el a királyi koronát Orsova közelében. Előbb Törökországba, később az USA-ba emigrált. 1851-ben idehaza távollétében halálra ítélték. 1863-ban hazatért, s 1867-ben Buda polgármestere lett.

Akik az utóbbi években folyamodtak banki hitelért, pontosan tudják, hogy a közokiratba foglalt kölcsönszerződés a 'közjegyzőség' fogalmához kapcsolódik. Ám aligha gondolnak arra, hogy e több mint 700 éves jogintézmény XIX. századi megújítása, és az akkori törvény megalkotása – mások mellett – jelentős részben egy újlaki polgár, a levéltáros/topográfus Rupp Jakab fiának nevéhez fűződik.

„A középkori Magyarországon a közhitelességű ténytanúsítást, az oklevelek készítését több intézmény látta el. *A magyar közhitelesség legfontosabb középkori és újkori szervei a hiteles helyek (locus authenticus et credibilis) voltak.*

(kép: Az Óbudai káptalan pecsétje)

A hiteles helyek illetékessége a káptalan vagy a konvent közvetlen környezetére terjedt ki, azonban a budai egyház káptalanjának biznyságát az ország egész területén el kellett fogadni. Az újkorban már a vármegyék és a városok közhitelességi tevékenysége került előtérbe. A szabad királyi városok közül csak Buda és Székesfehérvár rendelkezett vörös viaszpecséttel, a többi város zöld színű viaszpecsétet használhatott.” [Forrás: A budapesti közjegyzőség története, BKK]

Az egyházi hiteles helyek és a közhitelesség átalakítására a kiegyezés után a polgári jogszolgáltatási intézményrendszer kiépítése miatt került sor. Megszületett a *királyi közjegyzőkről szóló 1874. évi XXXV. törvénycikk,* amely a magánközjegyzői intézményt osztrák mintára állította fel Magyarországon. 1875. augusztus 1-jétől kezdtek el működni a magánközjegyzői irodák, és a törvény alapján létrejött királyi közjegyzői intézmény szakmai érdekképviseletére közjegyzői kamarákat szerveztek.

E korszak aktív résztvevője volt RUPP ZSIGMOND (1838-1917), aki jogi tanulmányai elvégzése után törvényszéki bíró lett, és *kiemelkedő szerepet játszott a közjegyzői intézmény bevezetésének előkészítésében.* A közjegyzői törvényről magyarázatot adott ki, majd e törvény életbeléptetése után az elsők között közjegyzővé nevezték ki. Magánközjegyzői jogosítványa 1875 augusztus 1-től 1897 június 24-ig az I-II. kerületre, ezt követően 1918-ig az V. kerület egyik körzetére volt érvényes. „*Rupp Zsigmondot általában a két budai közjegyzői kerület közül az északi – Óbuda, Újlak –, és a középső budai városrészek: Tabán, Krisztinaváros és Viziváros, valamint a környék falvaiból keresték fel.* De mivel nem volt közjegyző-választási kényszer, az ország vagy Budapest bármely területéről fordulhattak hozzá.” [Forrás: Rupp Zsigmond közjegyző iratai BFL /Archív]

Királyi közjegyzőként [*e sorozat XI. részében említett*] Melocco Péter építési vállalkozónak nyújtott jogi segítséget (pl. adás-vételi szerződések, kereskedelmi és üzleti könyvek kivonatainak; jegyzőkönyveknek, fordításoknak a hitelesítésében).

Buda és Pest egyesítése után Rupp Zsigmond a székesfőváros törvényhatósági bizottságának tagjaként a főváros, de *különösen a II. kerület érdekeinek előmozdításában jelentős szerepet játszott.* Alkotó tevékenységét jellemzi, hogy a Királyi Közjegyzők Közlönye 1913. évi évfolyamában elkezdte 'A magyar királyi közjegyzői intézmény története' című művének folytatásos közlését, de 1917-ben bekövetkezett haláláig a műnek csupán a harmada készülhetett el. Rupp Zsigmond 1897-től 20 éven át – sorrendben a negyediként – töltötte be a Budapesti Királyi Közjegyzői Kamara elnöki tisztségét.

Dr. Ráday Lóránt

Miserend:Újlaki plébániatemplom:hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰*Adventben rorate reggeli énekes misék: hétfőn gitáros,**szombaton gregorián, többi napokon népénekes**Dec. 24.: 6³⁰, éjjeli szentmise**Dec. 25.: vasárnapi miserend: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰*Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰**Gyóntatás:**

hétfő, kedd, szerda: esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17.³⁰ - 18.³⁰vasárnap: 10.⁰⁰ - 11.³⁰**Szentségimádás:** minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmise után ½ 8-ig.**Zsolozsma:** adventben kedd, péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰**Gyermekeinkért** ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.**Gyermeket váró házaspárokért** ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.**Minden hónap első hétfőjén,** az esti szentmise után **papokért imádkozunk** a Szent Erzsébet hittan teremben.**Plébániánk rendszeres programjai:****Iroda** (Bécsi út 32. Tel: 335-3573):hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰,kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.**Karitás:** (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰**Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.**Teadélelőtt:** a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.**Játszóház:** minden csütörtökön 10-12 óráig a Szent István teremben (Felvilágosítás: Ordódy Klára 20/512-6605)**Kóruspróbák:** kedden és csütörtökön 19⁰⁰-21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.**Adventi és karácsonyi programok****TRIDUUM:** December 10-11-12 (péntek, szombat, vasárnap) lelki gyakorlatos beszédsorozatot tart templomunkban Dr. Temesszentandrás Péter plébános atya. Az elmélkedések az esti 6 órakor kezdődő szentmise keretében lesznek.**A SZENT KENET:** December 12-én, advent 3. vasárnapján a fél 11 órakor kezdődő szentmisén a szent kenet közös templomi felvételére lesz lehetőség. A testi-lelki betegeket megerősítő szentség felvételére előzetesen jelentkezni kell a sekrestyében vagy az irodában. A betegek kenetének kiszolgáltatására András atyát kérjük fel.**IDŐSEK KARÁCSONYI MEGAJÁNDÉKOZÁSA:** December 13-24 között megajándékozunk plébániánk idős testvéreit. A Szent Erzsébet jótékonyági est bevételét a plébánia kiegészíti. A csomagokat a plébánia fiataljai viszik az idősekhez.**LELKI ÖRÖKBEOGADÁS LEZÁRÁSA:** December 23-án, csütörtökön az esti szentmise után a lelki adoptálást vállalóknak közös hálaadó imádság.**MUNKATÁRSÁK KARÁCSONYA:** December 18-án, szombaton 15.30 órától.**2010. December***„Itt van az Úr, benne reménykedtünk: vígadjunk és örüljünk!”*

1. Sze. Szent Blanka
2. Cs. Szent Lúcius, Szent Szilvánusz
3. P. Xavéri Szent Ferenc
4. Szo. Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála
5. V. **ADVENT II. VASÁRNAPJA**
6. H. Szent Miklós
7. K. Szent Ambrus
8. Sze. **Szűz Mária szeplőtelen fogantatása**
9. Cs. Szent Cuauhtlatoatzin Didák
11. Szo. Szent I. Damazusz pápa
12. V. **ADVENT III. VASÁRNAPJA**
13. H. Szent Lúcia
14. K. Keresztes Szent János
16. Cs. Szent Adelheid-Etelka
19. V. **ADVENT IV. VASÁRNAPJA**
20. H. Szent Teofil
21. K. Kanízusz Szent Péter
23. Cs. Kenty Szent János, Szent Viktória
24. P. Szent Ádám és Éva
25. Szo. **KARÁCSONY: Jézus Krisztus születése**
26. V. **SZENT CSALÁD VASÁRNAPJA**
Szent István vértanú
27. H. **Szent János apostol**
29. Sze. Becket Szent Tamás
28. K. **Aprószentek**
31. P. Szent I. Szilveszter pápa

*Szilveszterkor az esti szentmise után Szilveszteri mulatság a Szent István hittanteremben.***KARÁCSONYI HANGVERSENY:** December 19-én, advent 4. vasárnapján az esti szentmise után kb. 19 órakor. Énekel templomunk Sárlos Boldogasszony Kórusa.**KARÁCSONYI SZÍNDARAB:** December 22-én szerdán du. fél 5 kor karácsonyi pásztorjáték előadása és a gyermekek megajándékozása.**A TEMPLOM KARÁCSONYI DÍSZÍTÉSE:** 22-én az esti mise után.**CSALÁDOK ÜNNEPE**

December 27-én, hétfőn szeretettel várjuk jubiláló családjainkat, vagyis mindazokat akiknek a házassági évfordulója 5-el osztható az esti szentmisére és utána a Szent István hittanterembe.

Családi események:**A keresztség szentségében részesültek:**November 6: Novák Simon és Novák Jakab Péter,
November 14: Zsámbokrétó Blanka és Ganter Antal**Halottaink:**

Nagy Péterné (89), Kurucz János (71), Juhász Istvánné (78), Kovács András Józsefné (60), Réti Imre (89)

